

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 505/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Vincentom Lechmanom, Štefánikova 40, Košice, proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co 223/2019 z 5. mája 2020 a postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 13/2021 z 30. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 26. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy „*v spojení s čl. 47 ods. 2 ústavy*“, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 223/2019 z 5. mája 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Cdo 13/2021 z 30. mája 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Michalovce (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 148/2003 sa sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne domáhala proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný

v 1. rade“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 2. rade“) vydania všetkých účtovných dokladov a jej účtovníctva.

3. Rozsudkom č. k. 9 C 148/2003 z 9. novembra 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol v celom rozsahu a náhradu trov konania stranám nepriznal. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že žalovaní majú u seba dokumenty, ktoré je potrebné vydať. Súd zistil, že žalovaný v 1. rade odovzdal 19. júla 2005 žalovanému v 2. rade všetky doklady, ktoré u seba mal, o čom bol urobený krátky preberací protokol. Z obsahu viacerých preberacích protokolov vyplynulo, že žalovaný v 2. rade odovzdal právnenému zástupcovi sťažovateľky [REDAKOVANÉ] celú účtovnú dokumentáciu. Sťažovateľka pritom v priebehu konania nespresnila petít žaloby, a teda žaloba bola podľa názoru okresného súdu nejasná, nezrozumiteľná a nebolo v nej špecifikované, vydania ktorých konkrétnych vecí sa sťažovateľka od žalovaných domáha. Ani vypočutí svedkovia nepotvrdili, že majú vedomosť o existencii takých dokladov, resp. listín a ďalšej dokumentácie, ktorú by bolo potrebné sťažovateľke vydať.

4. O odvolaniach sťažovateľky, intervenienta na jej strane – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „intervenient“), a žalovaného v 1. rade rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so záverom okresného súdu, že vykonané dôkazy postačovali na rozhodnutie vo veci a sťažovateľka nepreukázala, že žalovaný v 1. rade jej nevydal požadované dokumenty.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. e) a f) CSP, ako aj z § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP.

6.1. Vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) CSP uviedol, že sťažovateľka považovala daný dôvod za naplnený len na základe vyjadrenia sudcu krajského súdu JUDr. Hriba (o negatívnom postoji k osobe člena predstavenstva sťažovateľky), ktorý nebol členom senátu odvolacieho súdu rozhodujúcim v jej veci. Navyše, daný sudca vo vyjadrení predloženom v inom súdom konaní prezentoval výlučne svoju vlastnú domnienku týkajúcu sa všeobecného názoru medzi sudcami krajského súdu, čo nemožno považovať za osvedčenie negatívneho postoja konajúcich sudcov k sťažovateľke alebo jej právnenému zástupcovi. Odkaz sťažovateľky na predmetné vyjadrenie preto najvyšší súd nepovažoval za dôvod na vylúčenie niektorého z členov senátu krajského súdu prejednávajúceho vec sťažovateľky.

6.2. Pokiaľ ide o dôvod prípustnosti podľa § 420 písm. f) CSP, dovolací súd prisvedčil sťažovateľke, že nebolo možné uplatňovať sudcovskú koncentráciu konania v neprospech strany, keďže konanie sa začalo ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, avšak podstatným dôvodom zamietnutia návrhu sťažovateľky na doplnenie dokazovania opätovným výsluchom svedkov bola tá skutočnosť, že daní svedkovia už boli v konaní vypočutí a uviedli, že si s ohľadom na odstup času už nič nepamätajú. Sťažovateľka pritom neuviedla žiadne presvedčivé argumenty pre opakovaný výsluch už raz vypočutých svedkov. Nesprávny odkaz na sudcovskú koncentráciu

konania preto dovolací súd nepovažoval za pochybenie takej intenzity, ktorej následkom by bolo porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Zároveň sa najvyšší súd vyjadril aj k námietke sťažovateľky o zaslaní nesprávnych (určených pre svedka [REDAKOVANÉ] otázok pre svedka [REDAKOVANÉ], ktorý bol vypočutý dožiadaným súdom v Českej republike, pričom uviedol, že sťažovateľka žiadala o výsluch tohto svedka bez sformulovania konkrétnych otázok. Dovolací súd zohľadnil aj tú skutočnosť, že výsluchu svedka na dožiadanom súde sa zúčastnil aj právny zástupca intervenienta na strane sťažovateľky (jej právny zástupca v dovolacom konaní), ktorý danému svedkovi sám kládol otázky týkajúce sa jeho pôsobenia v dozornej rade sťažovateľky. Skonštatoval, že konajúce súdy pri vykonávaní a hodnotení dôkazov nevybočili zo zákonných mantinelov, preto dovolací súd nemohol prehodnocovať vykonané dôkazy a prijať odlišné skutkové závery. Napriek tomu, že súdy nižšej inštancie neuviedli v rozsudkoch odkaz na hmotnoprávne posúdenie, z ich obsahu je zrejmé, že išlo o vydanie veci a dôvodom nevyhovenia žalobe bolo neunesenie dôkazného bremena sťažovateľkou o tom, že žalovaní majú u seba nejaké účtovné doklady. Je pritom zrejmé, že v konaní nebola sporná žiadna právna otázka, ale len výlučne otázky skutkového charakteru. Ani takýto nedostatok odôvodnenia nepovažoval najvyšší súd za znemožnenie uskutočnenia procesných práv sťažovateľky. Rozsudok odvolacieho súdu nadväzujúci na rozsudok súdu prvej inštancie je v dostatočnom rozsahu a logicky odôvodnený.

6.3. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, ktoré sťažovateľka videla v tom, že krajský súd posúdil prvoinštančný rozsudok ako súladný s § 220 ods. 2 CSP, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka nevymedzila žiadnu právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Sťažovateľka totiž neformulovala žiadnu otázku k niektorej norme hmotného alebo procesného práva, ktorú by bolo možné považovať za výkladový problém.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou atakuje napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu, pričom namieta, že:

a) najvyšší súd reflektoval na jej námietku o zaujatosti všetkých sudcov krajského súdu len veľmi všeobecne, pričom ju vyhodnotil ako irelevantnú. Z dôvodov napadnutého uznesenia pritom nie je zrejmé, či sa sudcovia odvolacieho súdu k jej výhrade o ich zaujatosti k osobe člena predstavenstva sťažovateľky vôbec vyjadrili. Ak dovolací súd považoval za potrebné, aby sťažovateľka osvedčila pomer členov senátu k jej osobe, zaťažil ju tým povinnosťou, ktorú nemohla splniť a ktorá zo žiadneho zákonného ustanovenia ani nevyplýva. Uviedla, že je stranou vo viacerých súdnych konaniach vedených krajským súdom, pričom dlhodobo poukazovala na zjavne zaujatý a negatívny postoj sudcu JUDr. Hriba voči členovi jej predstavenstva [REDAKOVANÉ]. Konštatovanie daného sudcu, že „všeobecná mienka medzi sudcami o tomto členovi predstavenstva je tá, že sa jedná o človeka pochybného charakteru, ktorý len vykonáva pokyny jeho nadriadených“, pritom nemožno zľahčovať a považovať ho iba za „domnienku“, tak ako to tvrdí najvyšší súd. Jej pochybnosti o nestrannosti sudcov krajského súdu, teda aj členov senátu rozhodujúcich v jej veci neboli žiadnym spôsobom odstránené, preto najvyšší súd porušil jej právo na nestranný súd;

b) krajský súd a najvyšší súd považovali za presvedčivé a preskúmateľné rozhodnutie súdu prvej inštancie napriek tomu, že v jeho obsahu absentuje právne posúdenie veci, čo zakladá nezákonnosť a arbitrárnosť súdneho rozhodnutia. Sťažovateľke tak bola upretá možnosť kvalifikovane sa proti takému rozsudku brániť, ale predovšetkým disponovať rozhodnutím v kvalite zodpovedajúcej zákonným a ústavným požiadavkám, čo je v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania;

c) krajský súd a najvyšší súd nesprávne vyhodnotili dôkazy vykonané súdom prvej inštancie a súčasne sťažovateľku dostali do ňou nezavinenej dôkaznej núdze, pretože akceptovali postup okresného súdu, ktorý odmietol vykonať ďalšie ňou navrhované dôkazy rozhodujúce pre ďalší postup v spore.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu:

8. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv garantovaných ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

9. Podľa zmieneného princípu subsidiarity je právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri napr. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

10. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd identifikoval v sťažnostnej argumentácii identické výhrady, aké sťažovateľka uplatnila už v rámci podaného dovolania, ktorého prípustnosť vyvodzovala aj z § 420 písm. e) a f) CSP. Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľkou vznesenými dovolacími námietkami (prekrývajúcimi sa s tými, ktoré predostiera v ústavnej sťažnosti) riadne zaoberal, je vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti nasmerovanej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vylúčená právomoc ústavného súdu (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 245/2022). Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

11. Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné akcentovať, že nie je ďalšou „superrevíznou“ inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, ale je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124

ústavy). O zásahu ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov preto možno uvažovať len za situácie, keď je ich rozhodovanie či postup postihnutý vadami, ktoré majú za následok porušenie ústavnosti (tzv. kvalifikované vady). Pochybenie takej intenzity, ktoré by bolo spôsobilé zapríčiniť porušenie označených práv sťažovateľky, však ústavný súd v prejednávanej veci nezistil.

12. Podstata prvej sťažnostnej námietky spočíva v nesúhlase a rozporovaní tvrdenia dovolacieho súdu, že v danom prípade nebol naplnený dôvod podľa § 420 písm. e) CSP. Sťažovateľka je presvedčená, že formulované vyjadrenie sudcu JUDr. Hriba týkajúce sa všeobecnej mienky medzi sudcami odvolacieho súdu o pochybnom charaktere jedného z členov jej predstavenstva odzrkadľuje s vysokou pravdepodobnosťou aj názor ostatných sudcov krajského súdu. Objektívne preto existuje dôvodná pochybnosť, že vo veci sťažovateľky rozhodovali vylúčení sudcovia krajského súdu, a došlo tak k porušeniu jej základného práva na nestranný súd [bod 7 písm. a)].

13. Z čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 6 ods. 1 dohovoru) vyplýva právo účastníka konania na nestranný súd, ktorému zodpovedá ústavná povinnosť súdov prerokovať a rozhodnúť každú vec tak, aby voči účastníkom postupovali nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžali a objektívne posúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ má právomoc o nich rozhodnúť (m. m. II. ÚS 71/97, III. ÚS 24/05, IV. ÚS 38/09).

14. Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v Civilnom sporovom poriadku garantované aj prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prerokovania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 49 CSP). Na účely čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s § 49 až § 53 CSP pod vylúčeným sudcom je pritom potrebné rozumieť nielen sudcu, ktorý bol skutočne vylúčený na základe rozhodnutia súdu, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti, ale aj sudcu, ktorý vylúčeným mal byť na základe objektívneho posúdenia jeho pomeru k veci alebo k účastníkom konania, resp. k ich zástupcom (porov. IV. ÚS 26/04, I. ÚS 5/2019). Inštitút vylúčenia sudcu je totiž objektívnou procesnou kategóriou bez ohľadu na to, či o vylúčení sudcu bolo alebo nebolo rozhodované nadriadeným súdom a bez ohľadu na to, že takýmto prípadným rozhodnutím sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nebol (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 M Cdo 17/2009 z 29. októbra 2009).

15. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) posudzuje nestrannosť sudcu v dvoch krokoch. Prvý krok spočíva v snahe zistiť osobné presvedčenie konajúceho sudcu v danom prípade a druhý krok potom smeruje k uisteniu, že osoba sudcu poskytuje dostatočné záruky vylúčenia všetkých dôvodných pochybností v tomto smere (rozhodnutie ESLP vo veci Pullar proti Spojenému kráľovstvu z 10. 6. 1996, sťažnosť č. 22399/93, bod 30). Pri otázke nestrannosti sudcu sú tak zohľadňované aspekty subjektívneho aj objektívneho charakteru. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti dovtedy, kým nie je preukázaný opak (rozhodnutie ESLP vo veci Cianetti proti Taliansku z 22. 4. 2004, sťažnosť č. 55634/00, bod 37). Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti. Požiadavka nestrannosti však nemôže byť dostatočne naplnená len subjektívnym testom, ktorý je náročný

z hľadiska preukazovania. Na subjektívny test preto plynule nadväzuje test objektívny, ktorý si všíma, či sudca vykazuje legitímne pochybnosti z hľadiska jeho nestrannosti. Rozhodujúci preto nie je len subjektívny aspekt, ale práve existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Uplatňuje sa tu tzv. teória zdania nezaujatosti, čo znamená, že sudca sa musí ako nestranný aj objektívne javiť (rozhodnutie ESLP vo veci Delcourt proti Belgicku zo 17. 1. 1970, sťažnosť č. 2689/65). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávánemu sporu, stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o (ne)zaujatosti zákonného sudcu je, či obava strany sporu je objektívne oprávnená. Odpoveď na otázku, či sú obavy dotknutej osoby objektívne odôvodnené, záleží na konkrétnych okolnostiach prípadu (rozhodnutie ESLP vo veci Chmelíř proti Českej republike zo 7. 6. 2005, sťažnosť č. 64935/01, bod 59). Pri objektívnom posudzovaní nestrannosti sa zisťuje, či je možné nezávisle na správaní sudcu na základe určitých overiteľných skutočností spochybniť jeho nestrannosť, pričom aj vonkajšie zdanie môže mať istý význam, keďže „v stávke“ je tiež dôvera, ktorú súdy v demokratickej spoločnosti musia vzbudzovať vo verejnosti (rozhodnutie ESLP vo veci Morel proti Francúzsku zo 6. 6. 2000, sťažnosť č. 34130/96).

16. Najvyšší súd v dôvodoch napadnutého uznesenia (bod 13) v reakcii na namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. e) CSP konštatoval, že vyjadrenie sudcu JUDr. Hriba, ktorý nerozhodoval vo veci sťažovateľky, bolo učené v inom súdnom konaní a išlo výlučne o prezentovanie vlastnej domnienky daného sudcu týkajúcej sa všeobecnej mienky (postoja) ostatných sudcov odvolacieho súdu, a preto ho nemožno považovať za osvedčenie negatívneho vzťahu členov senátu krajského súdu rozhodujúcich o odvolaní sťažovateľky.

17. Takéto odôvodnenie nepovažuje ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky za ústavne neakceptovateľné či neudržateľné. Stotožňuje sa s právnym názorom dovolacieho súdu, že vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. e) CSP nemôže založiť len izolovaný odkaz sťažovateľky na vyjadrenie konkrétneho sudcu krajského súdu k námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľkou v inom súdnom konaní, ktoré má podľa sťažovateľky preukazovať nedostatok nestrannosti konajúcich členov senátu krajského súdu. Konštatovanie najvyššieho súdu, že v danom prípade nebol osvedčený negatívny vzťah týchto sudcov k sťažovateľke, rešpektuje podľa názoru ústavného súdu zákonnú úpravu, ako aj tzv. teóriu zdania, na ktorú sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje. Prezentované obavy sťažovateľky plynúce iba z výsostne subjektívnej úvahy či domnienky sudcu JUDr. Hriba, že aj ostatní sudcovia krajského súdu (teda aj členovia senátu rozhodujúceho prejednávajú vec), vnímajú jedného z členov predstavenstva sťažovateľky ako „osobu pochybného charakteru“, nemožno podľa ústavného súdu považovať za objektívne oprávnené. Za objektívne hľadisko totiž nemožno považovať to, ako sa nestrannosť len subjektívne javí vonkajšiemu pozorovateľovi (účastníkovi konania), ale to, či reálne neexistujú okolnosti, ktoré by mohli objektívne viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca má k veci, k stranám sporu resp. ich právnym zástupcom určitý, nie nezaujatý vzťah. Na dovolacie námietky subsumované pod dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) CSP tak najvyšší súd poskytol jasnú a zrozumiteľnú odpoveď a jeho závery nemožno v tomto smere hodnotiť ako arbitrárne.

18. Za nedôvodnú považuje ústavný súd aj ďalšiu námietku sťažovateľky, že napriek absencii právneho posúdenia veci okresným súdom považoval dovolací súd (rovnako ako krajský súd) jeho rozsudok za dostatočne odôvodnený [bod 7 písm. b)]. Z obsahu napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že najvyšší súd pripustil isté pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce vo výslovnom neuvedení hmotnoprávneho posúdenia (bod 19), avšak v okolnostiach prejednávanej veci to nepovažoval za taký závažný nedostatok, ktorý by podstatným spôsobom ovplyvnil kvalitu odôvodnenia daného rozsudku a mal za následok porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces. Skonštatoval, že z odôvodnení rozhodnutí oboch súdov nižšej inštancie je zrejmé, čo bolo predmetom konania (vydanie veci), pričom neúspech sťažovateľky tkvel v neunesení jej dôkazného bremena. Dôvody zamietnutia žaloby sťažovateľky tak boli podľa dovolacieho súdu dostatočne vysvetlené, pričom v konaní neboli sporné žiadne otázky právneho charakteru, ale výlučne iba otázky skutkové.

19. Ďalší okruh sťažnostných námietok sa týka pochybení konajúcich súdov v štádiu dokazovania [bod 7 písm. c)]. Najvyšší súd sa zaoberal aj predmetnou dovolacou námietkou, pričom dospel k záveru, že konajúce súdy nevybočili zo zákonných mantinelov vykonávania a hodnotenia dôkazov, ktoré posúdili jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti a v súlade s logickým uvažovaním. Zrozumiteľne pritom objasnil, že obe strany sporu mali možnosť pripraviť si vhodné otázky na svedka (ktorého vypočutie navrhla sťažovateľka) už počas jeho prvého výsluchu, preto žiadosť sťažovateľky o jeho opätovné vypočutie nepovažoval za znemožnenie uskutočnenia jej procesných práv. Pomerne podrobne sa dovolací súd vyjadril taktiež k okolnostiam výsluchu svedka ██████████ uskutočneného prostredníctvom dožiadaného súdu v Českej republike. Súčasne dodal, že zo žiadosti sťažovateľky o zabezpečenie a vykonanie ďalších dôkazov nie je zrejmé, aké dôkazy mala sťažovateľka na mysli, pričom aj jej dovolacia námietka, že niektoré dôkazy neboli vykonané správne a zákonom predpísaným spôsobom, nebola bližšie konkretizovaná, a preto najvyšší súd nemohol pristúpiť k posúdeniu, či došlo alebo nedošlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd nemá k tejto časti odôvodnenia napadnutého uznesenia z ústavnoprávneho hľadiska žiadne výhrady. Navyše, je potrebné uviesť, že aj námietka predostretá v ústavnej sťažnosti je formulovaná vo veľmi všeobecnej rovine, keďže sťažovateľka ani v tomto prípade žiadnym spôsobom nešpecifikuje, ktoré ďalšie ňou navrhované dôkazy neboli vykonané.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že uplatnené námietky sťažovateľky sú v podstatne len prejavom jej nespokojnosti s rozhodnutím dovolacieho súdu a neodôvodňujú tak prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Iba samotná skutočnosť, že sťažovateľka má na kvalitu odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu odlišný názor, resp. že výsledok konania nie je taký, aký si želala, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 188/06). Ústavný súd totiž stabilne judikuje, že právo na spravodlivé súdne konanie nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľovi garantovalo úspech v konaní alebo sa ním zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám. Obsahom tohto ústavne zaručeného práva je zabezpečenie práva na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov (napr. I. ÚS 417/2022, IV. ÚS 672/2022, I. ÚS 177/2023). To v prejednanom prípade sťažovateľky

naplnené bolo, preto ústavný súd odmietol jej ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu